

Sygn. akt IV U 32/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie - Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Płaczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Stawarz

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

skargi S. R.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 7 lutego 2012 r. sygn.akt IVU 1008/11

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wypłatę emerytury i odsetki

I.w wyniku wznowienia postępowania zmienia prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 lutego 2012 r. sygn.akt IVU 1008/11 w ten sposób, że zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 11 października 2011 roku i przyznaje S. R. prawo do wypłaty świadczenia za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 30 marca 2012 roku;

II.ustala, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;

III.wniosek o wypłatę odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

Sygn. akt IV U 32/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 22 marca 2013 r.

W dniu 09.01.2013 r. S. R. wystąpiła ze skargą o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 07.02.2012 r., sygn. akt IV U 1008/11, oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 11.10.2011 r., nr (...), wstrzymującej ubezpieczonej od dnia 01.10.2011 r. dalszą wypłatę emerytury.

W skardze tej domagała się wznowienia postępowania w sprawie IV U 1008/11, zmiany prawomocnego wyroku, a w konsekwencji zmiany decyzji z dnia 11.10.2011 r. i przyznania prawa do wypłaty świadczenia od 01.10.2011 r. do 30.03.2012 r. wraz z odsetkami.

Jako podstawę skargi ubezpieczona wskazała przepis art. 401¹ k.p.c., powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r., K 2/12, który orzekł, że przepis, na podstawie którego doszło do zawieszenia wypłaty należnego jej świadczenia został uznany za niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu podniósł, że wznowił wnioskodawczyni wypłatę wstrzymanego świadczenia od dnia 01.04.2012 r.

Jak wskazał, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r., K 2/12, wywiera skutki prawne na przyszłość od dnia ogłoszenia, co oznacza, że zasadniczo nie ma ono mocy wstecznej i nie odnosi się do kwestii obowiązywania zakwestionowanego przepisu w okresie od dnia jego wejścia w życie do dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw. Zaakcentował też, że utrata mocy przepisu nie jest jego całkowitym wyeliminowaniem z porządku prawnego, ale tworzy z reguły szczególną sytuację współistnienia „nowej” regulacji z poprzednio obowiązującą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

S. R. urodziła się (...)r.

Od 02.11.1994 r. do 27.04.2012 r. ubezpieczona była zatrudniona w Urzędzie Miasta T. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w wymiarze pełnego etatu na stanowisku inspektora. W dniu 25.03.2009 r. ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę.

dowód:

- wniosek o emeryturę z dnia 25.03.2009 r.- k. 1 akt ZUS,
- zaświadczenia Urzędu Miasta T. z dnia: 24.03.2009 r., 05.03.2010 r.- k. 9, 67 akt ZUS,
- świadectwo pracy z dnia 27.04.2012 r.- k. 138 akt ZUS,

Decyzją z dnia 06.04.2009 r. ZUS Oddział w N. przyznał ubezpieczonej od dnia 01.03.2009 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, prawo do emerytury. Decyzją z dnia 25.05.2009 r. ZUS zmienił wysokość pobieranego przez wnioskodawczynię świadczenia w związku z osiągnięciem przez nią przychodu w kwocie wyższej niż 70% przeciętnego wynagrodzenia, zaś decyzją z dnia 17.02.2010 r. dokonał rozliczenia emerytury w związku z osiągniętym przez w/w przychodem w 2009 r. (w okresie od 01.03.2009 r. do 31.12.2009 r.), który wyniósł 36.369,00 zł i uzasadniał zmniejszenie emerytury za wskazany wyżej okres o łączną kwotę 3.269,63 zł. Decyzjami z dnia: 17.02.2010 r. i 28.02.2011 r., organ rentowy przeliczał należną ubezpieczonej emeryturę w związku ze zmianą stażu pracy, a decyzją z dnia 28.02.2011 r. dokonał rozliczenia świadczenia w związku z osiągniętym przez nią w 2010 r. przychodem, który wyniósł 48.604,04 zł i uzasadniał zmniejszenie emerytury za ten rok o łączną kwotę 5.820,88 zł.

Kolejną decyzją z dnia 11.05.2012 r. organ rentowy dokonał przeliczenia należnego wnioskodawczyni świadczenia w związku ze zmianą stażu pracy i podjął wypłatę świadczenia za okres od 1.04.2012r.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 06.04.2009 r.- k. 24 akt ZUS,
- decyzje ZUS z dnia: 25.05.2009 r., 17.02.2010 r., 28.02.2011 r., 28.02.2011 r., 11.05.2012 r.- k. 35, 49, 56, 108, 117, 149 akt ZUS,

Decyzją z dnia 11.10.2011 r. ZUS Oddział w T. z urzędu wstrzymał od dnia 01.10.2011 r. wypłatę S. R. emerytury z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. W decyzji tej organ rentowy zaznaczył, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 11.10.2011 r.- k. 130 akt ZUS,

Powyzsza decyzja zostala zaskarzona przez ubezpieczona odwołaniem. Wyrokiem z dnia 07.02.2012 r., sygn. akt IV U 1008/11, Sąd Okręgowy w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron apelacją i uprawomocnił się z dniem 29.02.2012 r.

dowód:

- odwołanie od decyzji z dnia 10.11.2011 r.- k. 2 akt IV U 1008/11,
- wyrok SO w Tarnowie z dnia 07.02.2012 r.- k. 15 akt IV U 1008/11,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 399 § 1 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna

w przypadku zakończenia postępowania prawomocnym wyrokiem. Jak stanowi art. 401¹ k.p.c., można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W niniejszej sprawie ubezpieczona domagała się wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 07.02.2012 r., sygn. akt IV U 1008/11, oddalającego odwołanie od decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 11.10.2011 r., nr (...), zmiany tego orzeczenia i wskazanej wyżej decyzji, a w konsekwencji przyznania jej prawa do wypłaty emerytury za okres od 01.10.2011 r. do 30.03.2012 r. wraz z odsetkami.

Wskazaną wyżej decyzją organ rentowy wstrzymał od dnia 01.10.2011 r. wypłatę S. R. emerytury z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia, poza przepisami ustawy z dnia

17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), stanowił przepis art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. nr 257, poz. 1726).

W wyroku z dnia 13.11.2012 r., K 2/12, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16.12.2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 01.01.2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, umarzając postępowanie w pozostałym zakresie (Dz. U. z 2012 r., poz. 1285).

Ubezpieczonej służyło zatem prawo wystąpienia do sądu ze skargą o wznowienie postępowania w sprawie IV U 1008/11 na podstawie art. 401¹ k.p.c.

Jak wskazano w Komunikacie prasowym po rozprawie przed Trybunałem Konstytucyjnym (K 2/12), podstawowy problem w rozpatrywanej sprawie dotyczył oceny, czy ustawodawca, rozciągając obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji prawa do emerytury - na osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały to prawo w okresie od 08.01.2009 r. do 31.12.2010 r., nie naruszył zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Do dnia 07.01.2009 r. obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.). Przepis ten stanowił o zawieszaniu emerytury bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta, z tytułu kontynuowania zatrudnienia (bez rozwiązania stosunku pracy) u pracodawcy, u którego pozostawał w stosunku pracy bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury. Od dnia 08.01.2009 r., na mocy art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21.11.2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 228, poz. 1507), uchylono w strukturze tego przepisu ustęp 2a (dodany od dnia 01.07.2000 r.), uzależniający pobieranie świadczenia, bez względu na wysokość osiąganego przychodu, od uprzedniego zaprzestania zatrudnienia, tj. rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego emeryt wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Na skutek dokonanej zmiany, pracownik nie był zobowiązany nawet do poinformowania pracodawcy o skorzystaniu z uprawnienia emerytalnego. W ten sposób całkowicie wyeliminowano instytucję zawieszalności prawa do emerytury w sytuacji, gdy ubezpieczony osiągnął powszechny wiek emerytalny, ustalił uprawnienia emerytalne i rozpoczął pobieranie świadczenia, równocześnie kontynuując zatrudnienie u dotychczasowego lub innego pracodawcy. Innymi słowy, ustawodawca dopuścił, nie stawiając żadnych przeszkód prawnych, do nieograniczonego (w pełnej wysokości) łączenia dwóch świadczeń: z pracy i ubezpieczeń społecznych.

Z dniem 01.01.2011 r., na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726), do ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodano art. 103a, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Na mocy art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. nowy art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znalazł zastosowanie do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, poczynając od 01.10.2011 r.

Z uwagi na taką regulację, decyzją z dnia 11.10.2011 r. organ rentowy wstrzymał od 01.10.2011 r. wypłatę S. R. emerytury z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia.

W wyniku opisanej wyżej zmiany nastąpił więc powrót do sytuacji sprzed 08.01.2009 r. Brzmienie „nowego” art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest identyczne, jak obowiązującego do 07.01.2009 r. przepisu art. 103 ust. 2a. Konsekwencją nowej regulacji było odsunięcie w czasie możliwości efektywnego korzystania z emerytury do chwili rozwiązania przez ubezpieczonego stosunku pracy z podmiotem, będącym jego pracodawcą bezpośrednio przed dniem nabycia tego prawa.

Na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r., K 2/12, art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc w zakresie, w jakim przewidywał stosowanie

art. 103a ustawy z dnia 18.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 01.01.2011 r. Natomiast art. 103a powołanej ustawy pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później,

tj. od 01.01.2011 r.

Trybunał Konstytucyjny przyjął, że zawieszenie prawa do emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia osobom, które nabyły to prawo w okresie od 08.01.2009 r. do 31.12.2010 r., narusza zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw spowodowało, że osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 08.01.2009 r. do 31.12.2010 r. zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego. Aby emeryturę nadal pobierać po 01.10.2011 r., musiały one rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą. W przeciwnym razie ich świadczenie emerytalne ulegało zawieszeniu. Oceniając sytuację tych osób z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, należy dojść do wniosku, że gdyby

w momencie przechodzenia na emeryturę osoby te wiedziały, że będą musiały przerwać zatrudnienie, żeby uzyskać świadczenie emerytalne, to ich decyzja być może byłaby inna, tzn. nie składałyby wniosku o ustalenie prawa do emerytury i kontynuowały zatrudnienie. Korzystniejsze byłoby bowiem dla nich osiągnięcie wysokiego dochodu ze stosunku pracy niż dużo mniejszej emerytury. Co więcej- późniejsze złożenie wniosku oznaczałoby wyższe świadczenie emerytalne. Treść ryzyka emerytalnego, w określeniu której ustawodawca ma swobodę, nie powinna być zmieniana w stosunku do osób, które już nabyły i zrealizowały prawo do emerytury.

Mając na uwadze stan faktyczny w niniejszej sprawie, podkreślić trzeba, że ubezpieczona prawo do emerytury nabyła z dniem 01.03.2009 r., a zatem do jej sytuacji prawnej znajduje zastosowanie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r.,

K 2/12 (Dz. U. z 2012 r., poz. 1285), zgodnie z którym art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r.

o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku

z art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16.12.2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 01.01.2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W konsekwencji, decyzja z dnia 11.10.2011 r., którą organ rentowy wstrzymał od dnia 01.10.2011 r. wypłatę ubezpieczonej emerytury z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia oraz oddalający odwołanie od tej decyzji wyrok Sądu Okręgowego, wydane zostały w oparciu o niekonstytucyjny przepis i naruszają prawa nabyte wnioskodawczyni.

W doktrynie istnieje spór dotyczący tego, czy orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są skuteczne ex nunc, czy ex tunc. Zgodnie z pierwszym poglądem przyjmuje się, że działają one dopiero od opublikowania sentencji orzeczenia w „Dzienniku Ustaw”, a zatem nie mają wpływu na wcześniejsze stosowanie przepisów sprzecznych z Konstytucją, co ewentualnie mogłoby stanowić podstawę do formułowania roszczeń pod adresem Skarbu Państwa z tytułu szkody

wyrządzonej przez normę prawną niezgodną z Konstytucją. Drugie stanowisko zakłada, że orzeczenie Trybunału ma skutek wsteczny, czyli usuwa zakwestionowaną normę prawną w zasadzie od chwili jej wejścia do systemu prawnego. Pogląd ten prowadzi do powstania fikcji prawnej, że danej normy nigdy w systemie prawnym nie było, co umożliwia wzruszanie czynności dokonanych na jej podstawie.

Sąd w niniejszym składzie akceptuje drugi z wyrażonych poglądów, podobnie jak to czyni Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie (por. w uzasadnienie wyroku SN z dnia 20.05.2009 r., I CSK 379/08, OSNC 2009/12/172). Akceptując więc pogląd o skuteczności orzeczeń Trybunału *ex tunc*, w konsekwencji przyjąć należy fikcję prawną, że danej normy nigdy w systemie prawnym nie było, a zatem, że nie mogła ona wywrzeć rezultatu zamierzonego przez ustawodawcę (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20.05.2009 r., I CSK 379/08, OSNC 2009/12/172).

Skoro więc orzeczenia Trybunału mają moc wsteczną (są skuteczne *ex tunc*), w wyniku wznowienia postępowania Sąd zmienił prawomocny wyrok z dnia 07.02.2012 r., sygn. akt IV U 1008/11 w ten sposób, że zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 11.10.2011 r., nr (...) i przyznał ubezpieczonej prawo do wypłaty świadczenia za okres od 01.10.2011 r. do 30.03.2012 r. na podstawie powołanych przepisów oraz art. 412 § 2 k.p.c. (pkt I wyroku).

Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt II wyroku). W tym względzie miał na uwadze przepis art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 118 ust. 1 tej ustawy, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, z uwzględnieniem tego, iż w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (ust. 1a). W zdaniu drugim ust. 1a art. 118 ustawy dodano, że organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. W niniejszej sprawie organ rentowy odpowiedzialności takiej nie ponosi, ponieważ wstrzymanie wypłaty emerytury było wynikiem działań od niego niezależnych, a leżących w gestii organów stanowiących prawo. Organ rentowy działał w oparciu o przepis ustawy, który wówczas stanowił obowiązujące prawo, a który dopiero później uznany został za niekonstytucyjny. Rzeczą oczywistą jest zaś, że ZUS nie ponosi odpowiedzialności za stanowienie przepisów prawa sprzecznych z Konstytucją.

Sąd nie orzekał w przedmiocie odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia, gdyż również organ rentowy nie orzekał w tym zakresie w postępowaniu administracyjnym.

W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że dochodzenie przed sądem prawa do świadczenia (również odsetek od przyznanego świadczenia) z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, jest niedopuszczalne, z wyjątkiem przewidzianym

w art. 477⁹ § 4 k.p.c., a treść decyzji, od której wniesiono odwołanie, wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (por. postanowienie SN z dnia 13.05.1999 r.,

II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601; wyrok SN z dnia 23.11.1999 r., II UKN 204/99,

OSNP 2001/5/169). Skoro więc w zakresie odsetek właściwa jest w pierwszej kolejności droga administracyjna przed organem rentowym, a postępowanie przed sądem nie może zastąpić obligatoryjnych procedur przesądowych, zasadnym było to nowe żądanie dotyczące wypłaty odsetek przekazać według właściwości do rozpoznania ZUS na podstawie

art. 464 § 1 k.p.c. (pkt III wyroku).